

26

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

MIRCEA BRATEȘ

ASTRIDA

★★

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

MIRCEA BRATEŞ

ASTRIDA

* *

Colecţia "Povestiri Ştiinţifico-Fantastice"

26

Capitolul VIII

CRITERION, ÎN PRIMEJDIE

Soarele, pe care cu o zi înainte Sergiu şi prietenii sâi îl bârfiseră în fel şi chip, căutând să-i descopere măruntaiele fierbinţi, izbuti să-şi strecoare câteva raze prin obloanele de la fereastra Nardinei. Aceasta nu dormise aproape deloc în noaptea aceasta, în timp ce Sergiu se apropia de casă. Acum, spre dimineaţa doar, aţipise, aşa cum o prinsese somnul, învelită în haina de casî pe care şi-o aruncase pe umeri.

Lumina lampadarului care străjuia patul larg îşi arunca razele pe buclele răvăşite ale fetei, împrumutându-i reflexe albăstrui care se împleteau armonios cu petele de aur ale soarelui jucăuş.

Zgomotele stridente ale străzii pătrunseră în cele din urmă, făcându-şi loc printre perdelele grele, până în cameră şi tulburară somnul Nardinei. Aceasta se trezi la zgomotul uşor pe care îl făcuse mama lui Sergiu intrând în cameră. Ridicând pe jumătate pleoapele, îşi feri ochii de lumina soarelui acoperindu-i cu mâna şi întrebă mirată:

– A venit Sergiu, mamă?

– A venit, Nardina. A venit de mult, dar e tare, tare obosit. Totuşi, atât de vesel nu l-am mai văzut de mult. De cum a intrat în cameră m-a luat în braţe şi a început să joace cu mine. M-a lăsat apoi şi sărea ca un ied prin cameră de era cât p-aci să răstoarne totul. Degeaba îl mustram eu, că el îi da înainte... "Mamă sunt vesel... mamă sunt fericit".

În cele din urmă s-a liniştit.

– Ca de obicei, mamă.

– Ei, ca de obicei. I-am luat hainele de le-am curăţat de praf, că erau cenuşii de parcă alergase tot Bucureştiul pe jos…

– De mine n-a întrebat, mamă?

– Ţi-ai găsit şi tu! Cum să nu fi întrebat? Că de ştrengării cu cine se ţine decât cu tine. Parc-aţi fi una! Cum să nu fi întrebat? Sărea şi juca şi iar sărea.. "Da' Nardina unde-i, doarme? Mă duc s-o scol! Azi nu-i timp de dormit! Să se scoale", tot ţipa el.

– Fugi, măi băiete, că fata o fi obosită, l-am liniştit eu în cele din urmă.

– De ce nu l-ai lăsat, mamă, să mă trezească, izbucni înciudată Nardina, şi deoarece privirea mamei se făcuse pentru o clipă cam severă, adăugă: poate că-ntr-adevăr avea ceva important să-mi spună.

– Eh, important! Ştiu eu ce e important pentru el şi pentru tine. O fi adus din Bucureşti iar nişte lentile. Şi începeţi din nou să-mi demontaţi toată casa… şi oglinzile… Crezi că am uitat, ce am păţit?

– Bine, mamă, râse Nardina, dumneata ai dreptate, ca întotdeauna. Dar de data asta, spuse ea în timp ce se ridica în capul oaselor, eu îţi promit că am să-l aduc pe calea cea bună. Nu vom mai strica nimic din casă…

– Aţi mai promis-o…

– Acum e solemn, zise din nou Nardina, care între timp coborâse din pat şi o luase drăgăstos pe după umeri, acum îţi promit eu. Fug să mă spăl şi să mă-mbrac. Nu vreau să mă găsească aşa când s-o trezi…

Şi în timp ce mama lui Sergiu ieşi din cameră clătinând din cap neîncrezătoare, Nardina fugi spre camera de baie, de unde se auziră, curând ţipetele ei scurte, gâtuite, de răceala apei care-i stropea corpul sănătos.

Peste câtva timp, în biroul lui Sergiu, Nardina începu interogatoriul:

– Ei, hai, povesteşte o dată! Ce-ai făcut la Bucureşti?

De ce ai plecat cu atâta grabă? De ce faci pe misteriosul? Ai descoperit cumva o planetă?

Întrebarea aceasta i se punea a doua oară în ultimele zile. Acum însă Sergiu era mai liniştit şi foarte fericit.

– Nardina, sunt fericit! începu el aşezându-se alături de ea. Am să-ţi povestesc totul…

Şi peste câtva timp, în faţa Nardinei, care rămăsese uimită cu pumnul la gură, Sergiu încheia:

– Nu putem şti încă ce s-a întâmplat. Să fi explodat într-adevăr unul dintre asteroizii aceia?! Mironescu probabil va dezlega misterul acesta în scurt timp. Să fi fost altceva?

– Dar dacă e vorba doar de un fenomen obişnuit?

– Nardina! Cum de poţi vorbi aşa! Doar nu sunt un naiv şi apoi… mă pricep şi eu puţin în astronomie şi, mă rog, în toate fenomenele acestea cereşti mă descurc binişor. Şi chiar dacă n-ar fi aşa… Dar Mironescu? Se poate? Te îndoieşti tu de el?

– Nicidecum. Nu, nu mă gândeam la asta. Dar… totul mi se pare atât de ciudat… de apropiat de fantastic chiar, încât… nu… nu pot s-o cred. Deşi, să-ţi spun cinstit, zilele acestea se petrec lucruri puţin obişnuite. Ce spune Mironescu despre apariţia aceea? Ştii că am văzut-o şi ieri? La aceeaşi oră, de aceeaşi formă… puţin mai strălucitoare parcă. Nu-ţi poţi da seama ce era pe străzi la ora aceea… Cred că tot oraşul era cu ochii pe sus… Se întrerupsese circulaţia… şi ce presupuneri, doamne!

– Presupuneri! Este vorba, fără îndoială, de un satelit al pământului. Aceasta este sigur. Singurul lucru, de altfel, din toată povestea erata ciudată. În ce priveşte vâlva care a făcut-o apariţia lui, te înşeli dacă-ţi închipui că s-a văzut numai la noi. Cu gâturile întoarse pe sus stau, cred, taţi pământenii – Cu singura deosebire că o fac la ore diferite…

– Dar ştii ce caraghios e! Apare dintr-o parte a orizontului, se măreşte din ce în ce şi circulă frumos şi

netulburat ca tras pe sfoară pe întregul firmament şi apoi dispare la capătul opus. Aştepţi doar, doar, îţi va face cineva semn cu mâna…

– Se va afla repede compoziţia lui… distanţa la care e aşezat… dar…

– De unde vine oaie? Cum de a ajuns să umble în jurul nostru?

– De unde vine? Tocmai… asta probabil se va afla mai greu. Sau deloc.

– Dar nu se poate, Sergiule. O mărime atât de neobişnuită, cât o roată de car… dar ce zic, mai mare… să apară aşa deodată!?

Sergiu se ridică şi rupse câteva foi de hârtie dintr-un blocnotes. Scrise ceva, rupse, scrise din nou, şterse nervos şi în cela din urmă se întoarse spre Nardina şi o chemă spre dânsul:

– Nardina, hai să încercăm să rememorăm împreună câteva lucruri. Şi am să-ţi arăt şi locul unde cred eu că se situează imaginea… în fine! Tu să desenezi după indicaţiile mele şi o să ne facem un planetariu minunat. De acord?

– De acord. Începem? Gata!

– Perfect! în mijloc pune soarele. Aşaaa! Fă-i doi ochi şi o gură ca să fie mai drăguţ. Bun! Acum, câteva raze în jurul capului, ca penele la indieni, şi gata. Urmează…

– Mercur.

– Nu, nu. Mai bine să aşezăm întâi pământul la distanţa sa aproximativă şi apoi vom fixa planetele interioare, adică între el şi soare, şi cele exterioare.

– Dar eu cred că…

– Lasă, lasă… am eu socotelile mele. E mai bine aşa.

– Îi facem şi lui doi ochi şi o gură? râse Nardina.

– Nu, nu. Pământul e serios şi rece. Acum, între el şi soare, aşezăm planeta Mercur… Aşa, aici lângă soaie… dar nu… nu… mult mai mică… mult mai mică decât pământul… tu nu ştii că e planeta cea mai sprinţară? În

88 de zile, ea se învârte în jurul ei şi, în acelaşi timp, în jurul soarelui.

– Poate să existe viaţă pe ea, Sergiule? Tu ce crezi?

– Cam greu Ce zic? Chiar imposibil. Pentru ca să existe viaţă, e necesară, în primul rând, atmosferă. Şi, deşi Mercur e greu de analizat, fiindcă e înecat în razele orbitoare ale soarelui, se pare totuşi că n-are deloc atmosfera. Şi-ţi închipui ce plăcut trebuie să fie să trăieşti la "doi paşi" de soare, în cazanul clocotitor al celor 400° căldură, care ar ajunge până la tine.

– Asta numai pe o parte. Pe cea veşnic îndreptata spre soare…

– Ei, şi? Pe cealaltă cu întunericul ei veşnic, ce scofală e? 250 grade sub zero! E mai plăcut?

– Mmm! strâmbă din nas Nardina în timp ce desena foarte atentă, cu vârtul limbii scos afară, planeta Venus.

– Asta fă-o aşa… mai puţin precisă… că nu prea ştim exact ce-i acolo; fă-i câţiva norişori albi care s-o învăluiască… aşaaa! Bravo, Nardina! "Luceafărul" are să-ţi rămână recunoscător…

Acum desenăm cercul vestitului Marte. Nu, nu! Cu creion cafeniu… roşcat. Fă-l roşcat, Nardina, că aşa arată el… dar nu peste tot… lasă-i două căciuliţe albe la poli… ai uitat că Marte are zăpadă?… Aşaa! Acum fă-i câteva pete negre. Aici sunt depresiunile lui şi se pare că are vegetaţie în ele. Mai fă-i deci şi câteva pete verzi. Restul e nisipos. Ceea ce ai colorat în cafeniu. Să-i mai facem şi canalele?

– Ştiu eu? Tu ce spui?

– Nu, nu. Mai bine, nu. Şi aşa sunt controverse prea multe pe seama lor.

– Spune-mi, Sergiule, de ce s-a scris atât despre Marte? Mai toţi scriitorii s-au legat de el şi l-au luat drept staţie terminus al călătoriei lor fantastice. Oare o fi având viaţă într-adevăr?

– În primul rând, să punem lucrurile la punct. Lucian –

cu toate că era filosof şi nu romancier – a descris pentru prima oară o călătorie fantastică printre planete. Deci primul roman ştiinţifico-fantastic scris de acest filosof grec împlineşte ceva mai bine de două mii de ani, şi totuşi autorul nu s-a oprit pe Marte. Cyrano de Bergerac, atunci când a scris romanul „Cealaltă lume”, a plecat cu fantezia spre lună şi spre soare, să tot fie vreo trei sute de ani de atunci. Prin urmare… nici el n-a plecat spre Marte… În general, însă, ai dreptate… Marte a fost întors şi pe faţă, şi pe dos. Ştiu eu de ce? Probabil din cauză că seamănă foarte mult cu pământul – axa de rotaţie e la fel de înclinată cu a noastră, e planeta cea mai apropiată de noi, pe acolo există zi şi noapte – aceasta ce-i drept e mai lungă cu vreo jumătate de oră cu a pământului, dar există, nu? Apoi e drept că are şi atmosferă… Atmosferă şi apă, şi vegetaţie… Ei, toate acestea desigur că pot sugera existenţa vieţuitoarelor. Şi chiar dacă ele nu sunt „nişte monştri inteligenţi, dar lipsiţi de omenie, cu tentacule de caracatiţă, care le servesc drept mâini şi picioare”, cum spunea Wells, desigur că anumite forme de viaţă pot exista, dat fiind condiţiile de pe planetă.

Iată, deci, secretul dragostei cu care a fost înconjurat de către romancieri.

La urma urmelor, unde ai fi vrut să-şi plaseze aceştia conflictele? În Uranus? La cele o sută şaptezeci de grade sub zero?

– Da, într-adevăr, e mai comod în Marte…

– De-ai şti tu, Nardina, ce frumos vorbea ieri Mironescu despre viaţa pe planete. Cu câte argumente – şi serios verificate – şi-a însoţit el prelegerea!

– Şi tu crezi într-adevăr, Sergiule, că ar putea exista viaţa acolo sus?

– Sus? Unde sus? Ce e aia "sus" şi "jos"?

– Ei, lasă că înţelegi tu. Dar parcă tot mai bine îmi vine să spun „sus”. Crezi tu că la atâtea milioane de kilometri pe alte planete să existe fiinţe vii? Oameni? Aşa ca noi…

ca mine şi… ca tine? Oameni care să plângă sau să râdă? Fiinţe care să cunoască ura şi bucuria? Invidia şi fericirea? Fiinţe… oameni care să iubească… "ca şi noi", ar fi vrut să spună Nardina, dar nu îndrăzni. Ce spui, Sergiule? Tu crezi aşa ceva?

– Şi de ce nu? De ce nu, Nardina? În sistemul nostru solar sau în altul… ştiu eu? De ce n-ar exista? Chiar dacă nu aşa, cum îi vrei… dacă nu chiar la fel, dar în orice caz asemănător. Ce-ţi închipui tu? Că numai pământul s-a răcit? Că numai aici au apărut mările şi pomii, aerul, verdeaţa şi florile? Oare în universul acesta, atât de întins şi din care, din păcate, Nardina, cunoaştem atât de puţin, suntem unicii? Tu ce gândeşti? Există vreo lege a naturii, descoperită şi demonstrată, care să ne poată dovedi acest lucru? Ce ştim noi în fond despre Marte? Multe şi încă nimic. Câteva elemente sigure şi multe presupuneri. Îţi aminteşti prea bine că datele culese de „Excelsior”, cel de-al patrulea satelit artificial…

– Cel de anul trecut?

– Ei bine, a adus, o dată cu întoarcerea pe pământ, şi o serie de înregistrări pe care le-au făcut roboţii din pântecele său. Şi te asigur că multe ipoteze au fost răsturnate. Şi, atunci, de ce să nu credem că, dacă undeva în spaţiu au fost create sau există condiţii ca ale noastre, acestea sunt însoţite de fiinţe vii, de oameni dacă vrei? Chiar dacă e mai frig, mult mai frig. Chiar dacă e mai cald, dacă e mai întuneric, mai umed, mai puţin oxigen sau mai ştiu eu cum. Capacitatea de adaptare a fiinţelor vii este uriaşă. Şi dacă acest lucru se produce într-o sută de ani – dar ce, zic prostii –, într-o sută de milioane de ani, în două sute şi mai mult, de ce atunci să nu se perpetueze această viaţă, de ce să nu existe ea? Şi precis, precis că într-una din zile, Nardina, profesorul va primi răspuns la semnalele lui.

– Tot le mai transmite?

– Desigur. Şi el… şi Dhay Wu… şi Erlington şi… şi… în

fine un australian al cărui nume l-am uitat. Vezi, deci, că întrebarea ta e de prisos. Şi mai departe, acum… ce faci? Cum? Aha, te-am prins… Ha, ha, ha… Acum te-am prins…

– Dar… ce-am greşit? Ce nu e bine?… Ah! ştiu… ştiu… asteroizii…

– Păi vezi? Ai uitat tocmai asteroizii…

– Nu, nu, nu! se grăbi Nardina, uite că-i desenez şi pe ei la locul lor… între Marte şi Jupiter…

– Forma neregulată, aşa… şi mai mici… mai mici… micuţi de tot faţă de noi… De zece ori mai mici, afara de…

– Criterion.

– Exact! Criterion, fă-l mai mare, aşa cam de două mii de kilometri diametru, deci… poţi să-l faci cât… un sâmbure de cireaşă. Hai, să zicem că e bine. Deci… Hermes, Vesta… Junona... aşaa, ăsta-i Ceres, pentru că-i mai mare şi mai la dreapta, iar mai aproape de Marte, marele Criterion. Fă-i puţină atmosferă… Aşaa… Criterion are atmosferă şi apă şi, şi foarte probabil, şi viaţă…

– Mai departe, şi mai repede că pierdem timpul, interveni Nardina, şi pe mine mă interesează ce-ai descoperit tu. Jupiter. Aşaa… ceva mai mare, cu vreo 12 punctişoare în jurul lui… sateliţii… acum îl desenez pe Saturn cu inelul lui grandios… şi gata. ~ Cele trei planete îngheţate… Uranus, Neptun… şi… Pluton… S-a făcut, răsuflă uşurată Nardina, ridicându-se de pe biroul peste care stătuse aplecată. Uff! Mi-au amorţit braţele… bine c-am terminat!

– Încă nu, interveni Sergiu cu şiretenie şi, apăsând-o pe spate, o sili să se încovoaie din nou peste planetariu. Mai treci, te rog frumos, dincolo de Pluto… Planeta descoperită de Mironescu… aşa… Pax are doi sateliţi, fă-i şi pe dânşii. Şi acum să rectificăm puţin globul lunar… aşa… l-ai făcut puţin prea mare, dar în fine… mai desenează o orbită în jurul pământului şi ceva mai

aproape de el aşază încă un satelit recent apărut. După calculele mele, eu cred că trebuie să fie cam pe aci… şi Sergiu se ridică bombănindu-şi caraghios pieptul, aşa gîndesc eu, Sergiu Turtureanu, astronom de ocazie în orele sale libere!

– Şi explozia ta?

– Explozia? Dacă e într-adevăr vorba de aşa ceva… atunci cred că pe aici.

Spunând acestea, aşeză degetul în spaţiul îngust în care Nardina plasase asteroizii.

– Dar bine… atât de aproape de Criterion? şopti uimită Nardina.

Sergiu nu răspunse. De la o vreme încoace gândul acesta îl frământa şi pe dânsul.

Capitolul IX

ASTRIDA

Noaptea cuprinsese de mult oraşul, şi luna se urcase sus de tot, când Sergiu se hotărî să se ducă la institut. Ai săi îl hotărâseră, mai mult cu sila şi contrar obiceiului său, să se odihnească în după-amiaza aceasta. Luat de vârtejul gândurilor şi de oboseala celor două nopţi, se lăsase în cele din urmă furat de somn.

Când se trezi, întunericul pusese de mult stăpânire pe încăpere. Se ridică bâjbâind şi aprinse lampa de pe birou.

Limbile ceasului arătau o ora destul de înaintată. Se îmbracă în grabă şi plecă.

Drumul spre institut avea doua variante. Dintre acestea, cea mai scurta ducea de-a lungul câtorva străzi lăturalnice şi apoi se împletea cu aleile, la început artificial cultivate, ale unui vechi parc natural care străjuia partea de nord a oraşului şi se pierdea departe, în continuarea unei păduri de brazi înalţi. Dincolo de

aleile elegant pietruite, sălbăticiunea vegetaţiei se desfăşura în toată splendoarea. Sergiu obişnuia de cele mai multe ori, plecând spre institut, să meargă pe drumul principal, prin oraş, deoarece varianta parcului, deşi mai scurt de obicei, pentru dânsul nu însemna acelaşi lucru. O dată pierdut pe aleile parcului nu rezista – mai ales în timpul nopţilor senine şi calde de vară – tentaţiei care-l chema dincolo de băncile verzi şi fântânile ţâşnitoare frumos colorate. Suia cele câteva scări, înguste ale unei alei străjuite de boschete de trandafiri bătuţi, mai mergea câţiva paşi şi apoi sărea, printr-un loc cunoscut numai de dânsul şi câţiva iniţiaţi, un mic gărduţ viu. Se găsea de îndată în mijlocul ierbii înalte, răcoroase, printre brazii sălbatici.

De obicei mergea aşa, rareori singur, de cele mai multe ori cu Nardina sau cu un grup de prieteni mai apropiaţi, până în dreptul unei pajişti largi, dincolo de care se întindea pădurea deasă şi rece. Nu încercase niciodată să străpungă întunericul ciudat care domnea dincolo de liziera întinderii de iarbă înaltă. Pe această pajişte stătuse multe nopţi întins pe spate, cu mâinile sub cap, şi privise cerul.

Învăţase să povestească atât de atrăgător şi să-i poarte pe ascultători pe drumurile pline de mister ale aştrilor, încât de multe ori în jurul lui se afla un grup de prieteni. Aici o învăţase pe Nardina, în urmă cu ani, să urmărească luminiţele plăpânde şi albastre care străluceau pe bolta cerului şi să le cuprindă taina.

Din această cauză, drumul parcului era mai lung pentru Sergiu decât pentru trecătorii obişnuiţi.

Şi acum, grăbit, îşi purta pasul pe asfaltul oraşului. Mai avea câteva zeci de minute până la sosirea telefoanelor din ţară şi desigur că întreaga echipă a sinopticienilor[1] îl aştepta de mult.

---

1 specialist în prevestirea timpului.

Într-adevăr, de cum intră pe poarta institutului, Sergiu fu întimpinat de figura jovială a paznicului de noapte:

– Aţi întârziat, tovarăşe conducător, aţi întârziat! continuă el clătinând capul a dojană.

– Echipa de previziune a venit de mult?

– Cam... Telefoanele au început să zbârnâie...

Într-adevăr, colaboratorii lui Sergiu nu stătuseră degeaba.

Şi nici nu era timp pentru zăbavă. Aerodroamele din toate colţurile ţării, impiegaţii căilor ferate, vasele de pescari şi alte sute şi sute de unităţi, a căror activitate depinde de condiţiile meteorologice, aşteptau nerăbdători ultimele date de previziune.

Telegramele începuseră de asemenea să vină de mult. Ţăcănitul ritmic al morse-ului şi telefoanele multiple contribuiau la crearea unei atmosfere asemănătoare unui stup de albine, pe care o îmbrăca camera vasta a sinopticienilor.

– ...267.345... 114.712.. 23 473... 36.914... 45.304...!...

Cifre nenumărate alăturate după un anumit cod atât de familiar meteorologilor străbăteau sala dintr-un colt într-altul. Fiecare dintre ele sau mai bine zis fiecare grup dintre acestea reprezenta o coordonată a vremii pentru următoarele zile. Temperatura, presiunea, umiditatea, vântul, gradul de înnorare a cerului, – toate acestea veneau din toate colţurile regiunii pe care le controla institutul experimental. Şi hărţile sinoptice, pe care fronturile de aer cald şi rece formau arabescuri ciudate, prindeau viaţă clipă de clipă...

Târziu, în noapte, când străzile oraşului se cufundasem în liniştea proprie orelor înaintate şi geamurile luminate deveniseră din ce în ce mai rare, Sergiu se întorcea agale spre casă. Ca întotdeauna, paşii îl purtase pe nesimţite spre parcul învăluit în liniştea deasă care se lăsase deasupra întregului oraş. După ce parcurse cele câteva alei „al căror pietriş scânteia feeric în bătaia lunei, şi

trecu pe lângă băncile care stăteau singuratice, sări gardul -de arbuşti pitici care oprea drumul spre pajişte. Singuri, paşii lui Sergiu răsunau pe pietriş. De îndată ce începu să calce pe iarba moaie şi înaltă, şi acest din urmă zgomot dispăru. Totul se cufundă într-o linişte grea, ciudată, în mijlocul căreia răsuflarea lui Sergiu, care se îndrepta gânditor spre pajiştea aşezată în bătaia lunei, se auzea întretăiată, uşor gâfâită.

Călcând uşor, el se orientă mecanic prin încâlceala ierburilor şi brazilor apropiaţi unul de altul. Gândurile sale zburau departe, departe…

Oare Mironescu avea dreptate în tot ce spusese? Poate că da, poate că nu… De-ar fi atât de uşor să găseşti explicaţiile… Ce ciudat! Să se fi înşelat? Exclus… e absolut sigur, şi totuşi o senzaţie de nesiguranţă, care-l urmăreşte de câteva clipe, îl fac să se oprească. Ascultă atent. Nimic. Niciun zgomot. E o linişte grea, care acoperă totul în noaptea asta…

Deodată un şuierat prelung, sinistru, apropiat, apropiat de tot, îl făcu să tresară înfiorat. În clipa următoare, o lumină orbitoare îi gâtui răsuflarea şi-l împinse să se sprijine speriat de trunchiul unui brad alăturat.

Ridică instinctiv capul. Era la câţiva paşi de pajişte. În fracţiunea de secundă cât putu privi cerul, i se păru că negura albastră se destrămase; părea că soarele se prăbuşea năvalnic pe pământ, spre dânsul, galben, argintiu, de o albeaţă stranie, în clipa următoare, jerba de flăcări care cobora din ceruri se subţie, deveni din ce în ce mai mare, se împărţi în cinci, în zece, într-o sută – nici Sergiu nu mai ştia – de coloane de flăcări roşii, care coborau spre pământ cu viteza unui fulger.

Sergiu îşi duse instinctiv mâna în faţa ochilor. Mai avu vreme să simtă o zguduitură puternică, care-l făcu să se clatine ameţit. Ca prin ceaţă, în mijlocul unui abur cenuşiu dens, văzu rostogolindu-se spre dânsul, peste capul lui, uriaşa, nimicitoare, fantastă, o sfera imensa de

argint incandescent.
Leşină…
Când, după un timp, deschise ochii, liniştea devenise din nou stăpână. Sprijinindu-se de trunchiul bradului, la poalele căruia se lăsase să cadă, moale şi lipsit de vlagă, încercă să străpungă negura pajiştei. Privi în jurul lui: întunericul care-l înconjura era însă la fel de dens ca mai înainte, iar liniştea atât de mare, încât Sergiu îşi auzea respiraţia sacadată.
Singură, pajiştea, era difuz luminată de razele lunei pline. Se putea distinge bine sfera argintie, la circa 100 de paşi. La o înălţime de aproape 4 metri, stătea sprijinită pe trei picioroange înalte înfipte în pământ.
Concentrându-şi atenţia, Sergiu încercă să desluşească cele ce se petreceau în faţa lui. Deodată, liniştea fu destrămată de un scârţiit ciudat, iar în peretele sferei se căscă o gaură luminată puternic; o scară dintr-un material alburiu, fosforescent alunecă şi se desfăcu în nenumărate trepte, care, în cele din urmă, după câteva balansuri, se sprijiniră nemişcate pe iarba luminată de lună.
Razele acesteia prindeau în unghiul lor jumătate din suprafaţa sferei pe care Sergiu o putea observa din locul unde era tupilat. După câteva clipe, în interiorul bolidului căzut din cer se produse o mişcare, se auziră câteva zgomote uşoare, nedefinite, şi, în cele din urmă, spre uimirea lui, în capul scării apăru o umbră. Numai când silueta întunecată începu să coboare treptele, care se clătinau elastic, îşi putu da seama că unul din ocupanţii – erau oare mai mulţi? – acestei sfere căzute din înaltul cerului căuta să recunoască terenul din jur.
Sergiu se dădu înapoi, încercând să se acopere şi mai mult cu umbra piezişă a brazilor. Silueta se mişcă, înaintă câţiva paşi, se întoarse, privi la dreapta, la stânga şi apoi se hotărî; cu paşi mici şi repezi se îndreptă spre locul unde se afla Sergiu. Îl văzuse?

În timp ce el stătea încă la îndoială dacă să se arate sau nu, umbra, ale cărei contururi deveneau din ce în ce mai certe, ajunse aproape de tot. Acum o putea observa cât se poate de bine; necunoscutul purta un costum al cărui material producea o fosforescenţă ciudată ca aceea pe care o observase cu câteva minute înainte când fusese coborâtă scara. Faţa celui care se apropia nu se putea distinge încă; era acum la câţiva metri doar. Spontan, Sergiu se hotărî să-şi dezvăluie prezenţa; făcu un pas înainte şi apăru în bătaia lunei, în faţa necunoscutului, care se opri o clipă surprins.

Se priviră amândoi curioşi, fiecare căutând să desluşească trăsăturile celuilalt; pauza aceasta ţinu doar câteva fracţiuni de secundă, după care necunoscutul se apropie şi, când fu la doi paşi de Sergiu, cu o mişcare dezinvoltă, îşi scoase casca şi masca transparentă.

O coroană de par blond încadra faţa femeii, care era acum în faţa lui şi-l cerceta cu atenţie ca pe un animal rar.

El îi înfruntă privirea şi, în ciuda luminii difuze care-i înconjura, Sergiu putu să-i distingă ovalul regulat al fetei, înconjurat de un păr bogat, deosebit de deschis la culoare şi care-i cădea în plete sălbatice pe umerii largi. Înaltă cât dânsul, necunoscuta nu manifesta o surpriză prea mare; puteai crede că se aştepta ca, la coborârea din nava care se rostogolise scuipând foc pe şase guri, să găsească un pământean care s-o întâmpine!

Tăcerea lor păru că ţine o veşnicie; în cele din urmă, Sergiu îi întinse mâna bărbăteşte, dar, spre surprinderea sa, femeia se retrase speriată ducându-şi mâna în dreptul cingătoarei. De abia acum observă el că sub forma unui brâu larg necunoscuta purta un şir de cuburi strălucitoare de diferite culori. Sergiu, amuzat de spaima ei, zâmbi, ceea ce o făcu să-şi recapete încrederea

Schiţă şi ea un zâmbet larg şi chiar râse uşor, lăsând astfel să i se vadă un şir de dinţi perfect aliniaţi şi de o

albeaţă care sfida întunericul ce-i înconjura.

Încurajat, el înainta şi întinse din nou mâna; femeia ăi răspunse, dar mâna ei, în loc să caute s-o întâlnească pe a lui Sergiu, se sprijini pe umărul său drept apăsându-l uşor. El rupse tăcerea şi vorbi. În momentul când rosti ultimul cuvânt, îşi dădu seama însă de inutilitatea întrebării. Ea nu-l înţelegea.

Îl ascultase zâmbind uşor şi privindu-l cu un interes deosebit. În cele din urmă însă, tot necunoscuta avea să rezolve şi această piedică. Manevrând o parte a cingătoarei, două dintre cuburile aflate aici se uniră alunecând uşor unul peste altul, şi sub ochii măriţi de mirare ai lui Sergiu o luminiţă verde se aprinse pe un ecran minuscul care se ivise în mâinile ei dibace. Apoi din buzunare apărură două pâlnii pe care le adaptă la acest aparat ciudat. Apărură pe rând o serie de butoane mici, pe care ea începu să le mânuie cu o repeziciune şi o dexteritate surprinzătoare. În clipa următoare, la cingătoarea fetei apăru un aparat cu aspect complicat care scotea un bâzâit continuu şi pe ecranul căruia luminiţa verzuie şerpuia jucăuş încoace şi încolo.

Fata îl privi din nou şi, după ce ridică mâna în semn de prevenire, o îndreptă înspre ea şi repetă această mişcare de câteva ori. Apoi spuse:

– Astrida! Şi repetă rar: As-tri-da!

Avea o voce metalică, sunând puţin neplăcut.

Sergiu înţelese şi, făcând aceiaşi lucru, arătă spre dânsul spunând:

– Sergiu!

Fata dădu din cap mulţumită. El încercă din nou întrebarea, întovărăşit-o de semne, pe care căuta să le facă cât mai expresive:

– De unde vii? De unde vii? spuse rar Sergiu, părându-i-se că în felul acesta va fi înţeles mai uşor. În clipa următoare, însă, tăcu mut de uimire..

De la primele cuvinte, fata ridicase uşor aparatul în

dreptul lui Sergiu, iar după ce acesta îşi termină întrebarea auzi an zgomot abia perceptibil pe care-l făcuse unul din butoanele întoarse. Şi Sergiu îşi auzi vocea uşor schimbată de mecanismul aparatului, dar, spre surprinderea sa... cuvintele nu erau ale lui. Era e limbă străină, fără nicio rezonanţă comună cu cea în care se exprimase el.

Aparatul pe care-l mânuise necunoscuta reuşise să înregistreze vocea lui Sergiu şi în acelaşi timp să întocmească – poate în spaţiul unei milionimi de secundă – o traducere perfectă în limba pe care numai Astrida, necunoscuta din faţa lui, o cunoştea.

– De pe "Hallux", fu răspunsul clar, răspicat, fără uimă de îndoială.

Cuvintele Astridei rostite într-o limbă cu totul necunoscută – şi ale cărei modulaţii metalice nu erau străine totuşi de oarecare inflexiuni melodice, plăcute, calde – fuseseră traduse de îndată. Şi Sergiu fu primul dintre pământeni care auzi o fiică a unei alte planete vorbind – artificial, ce-i drept, – într-o limbă care de sute şi sute de ani se născu-se pe globul nostru.

Mirarea lui nu mai cunoştea margini. După revelaţia acestei stranii făpturi, care coborâse însoţită de flăcări şi zgomot de pe o planetă care după nume părea necunoscută pământenilor, dezvăluirea surprinzătoare a acestei maşini care traducea cu o repeziciune care ar fi întrecut pe cel mai bun profesionist fusese de-a dreptul zguduitoare.

Şi primul gând al lui Sergiu se îndreptă către Mironescu. "O cred cu tărie! Şi probabil că într-una din zile o voi dovedi!", îi zvâcnea în tâmple vocea acestuia. Dovada venise acum, implacabilă, şi, printr-o stranie coincidenţă, Sergiu era primul pământean care lua cunoştinţă de existenţa ei.

După ce-şi reveni din uimirea profundă care-l cuprinse la auzul răspunsului, Sergiu, la îndemnul necunoscutei,

porni împreună cu aceasta înspre nava cosmică – căci acum îşi dădea perfect de bine seama că în faţa lui aterizase un aparat de călătorie interastrală – de formă atât de curioasă.

De aproape, datorită unor amănunte de construcţie, impresia de sferă era oarecum atenuată. Nava semăna cu un fruct uriaş de mac. Într-adevăr, din polul inferior al globului, cocoţat pe cele trei picioroange, se năştea o prelungire la capătul căreia se înmănuncheau trei plăci neregulate, strălucitoare, aidoma unor petale prinse pe tija unei flori stranii. Pe meridianele globului, ai cărui pereţi externi scânteiau argintiu în bătaia lunei, ca şi cum ar fi fost presăraţi cu mii de steluţe luminoase, se aflau câteva tuburi lungi şi gioase, iar brâul sferei era, la rândul lui, înconjurat de un şir de bile uriaşe, închise la culoare, în întregime, aparatul semăna cu un animal fantastic; părea o îmbinare miraculoasă dintre o sfârlează – ce-i drept de dimensiuni neobişnuite – şi un cărăbuş şchiop care se prăbuşise neputincios pe iarba scăldată de lună.

Înconjurând-o împreună cu necunoscuta, care încerca să-i dea explicaţii, Sergiu putuse astfel să-şi dea seama de amănuntele acestei construcţii, care, ca şi dezvăluirile ce-l zdruncinaseră câteva momente înainte, dovedeau că o minte – sau mai bine zis mai multe – deosebit de dezvoltată, genială chiar, imaginase toate aceste construcţii şi mecanisme, care pentru pământeni păreau de domeniul fantasticului.

Apoi, cei doi urcară scara şi pătrunseră în interiorul navei. Aici se aprinseră o serie de lumini şi acum se putea zări că polul superior al sferei, care era construit dintr-un material transparent, lăsa să filtreze o lumina roşie-galbenă, asemănătoare flăcărilor unui foc uriaş care s-ar fi aprins deodată la extremitatea superioara a acestui monstru de metal.

În cabina mică, aşezaţi în două fotolii comode, cei doi

începură să se înţeleagă cu ajutorul micului cub cristalin pe care necunoscuta îl mânuia atât de dibaci. Deşi cuvintele se legau anevoie, până la urmă Sergiu înţelese mare parte din cele povestite.

În timp ce pe faţa lui se zugrăvise uimirea, o uimire care nu mai cunoştea margini, asculta cu atenţia aproape dureros încordată. Astrida îl purta atât de aproape de spaţiile pe care el încercase să le prindă pe ecranul telectronului, încât se simţi la un moment dat extrem de ignorant şi-i fu ruşine. Într-un târziu, fata care sta în faţa lui tăcu.

Rămaseră privindu-se unul pe altul o bună bucată de timp şi în cele din urmă, la întrebarea mută pe care o citi în ochii ei, Sergiu răspunse afirmativ, dând uşor, aproape imperceptibil, din cap.

Începură atunci o serie de pregătiri febrile în interiorul cabinei. Fotoliile fură desfăcute şi întinse. Astrida începu să umble agitată în dreptul unei mese de comandă pe care strălucea, în alternanţe de alb şi negru un mozaic de plăci cu diferite grade de transparenţă, butoane colorate, manşe, indicatoare, ecrane ciudate.

Curând se auzi un zumzet asemănător celui pe care-l face un ceainic în momentul când începe să fiarbă, iar sfera se clătină uşor. Sergiu îmbrăcă în grabă un costum pe care i-l indicase Astrida – asemănător cu cel pe care-l purta dânsa –, uşa cabinei fu închisă automat, şi în clipa următoare, ridicată de puterea celor şase jerbe uriaşe de flăcări amestecate cu un fum cenuşiu, sfera se ridică brutal de pe picioroange, care dispărură aproape imediat în pântecele ei.

În ultimul moment, în timp ce se întindea pe fotoliul lat, lui Sergiu i se păru că aude un ţipăt, o chemare îndepărtată. Părea că îl strigă cineva dincolo de pereţii groşi ai globului care pleca spre cer: "Seer-giu-le!!"

Mai auzi o dată: „Seeer... giu… leee!!…

Îşi dădu seama însă curând că se lăsase înşelat de auz.

Zgomotul ritmic al maşinilor de bord şi ţăcănitul aparatelor adăpostite în cuşca mesei de comandă acoperiră îndată orice legătură cu lumea exterioară.

În clipa următoare, sfera se avântă brusc în înălţime, lăsând în urma ei o dâră groasă de fum argintiu. Curând nu se mai putea zări decât un punct întunecat care urca neîncetat. Urca neoprit de nimeni şi de nimic. Uriaşul glob scânteielor părăsea pământul, ducând cu dânsul doi pasageri: pe locuitoarea unei planete necunoscute şi un pământean pe care o suită de stranii coincidenţe îl aruncase în vârtejul acestor întâmplări extraordinare.

Instalat comod în fotoliul navei, Sergiu Turtureanu nu bănuia cât de greoi se va lăsa asupră-i reţeaua complicata a evenimentelor ce aveau să vină. Prin peretele transparent al cabinei, el putea doar să zărească globul albăstrui al pământului, din ce în ce mai mic şi mai depărtat… Cu o viteză ameţitoare, el pătrundea tot mai adânc în cerul întunecat.

Luna, pe care o ameninţase cu ciudă în urmă cu câteva zile, îl supraveghea cu atenţie şi-i întindea un covor de raze aurii în drumul său spre necunoscut…

Capitolul X

DESNADEJDE

Deşi cocoloşul de cenuşă era încă departe de ea, Nardina se feri, trăgându-se sprijinită în mâini, mai încolo. Lumina ce venea dinspre dânsul, o lumină murdară, tulbure, mătura totul în cale, iar zumzetul pe care-l făcea devenise din ce în ce mai tare. Peste câteva clipe, primejdia crescu; cocoloşul se făcu mai mare, mai mare şi din cenuşiu se schimbă în negru; Nardina auzi chiar scrâşnetul tablei glisante care-l acoperi şi pe dată îi schimbă culoarea.

Apoi continuă să se rostogolească, devenind din ce în ce mai mare şi mai rotund pe măsură ce înainta, aidoma unui bulgăre de zăpadă cât pumnul care, dându-se de-a berbeleacul peste coasta munţilor, se transformă până la urmă într-un coşcogeamite uriaş de zăpadă. Venea spre dânsa, şi uruitul îngrozitor care întovărăşea prăbuşirea începu să-i ciocănească ritmic creierul.

Zum, zuum, zuuum! Urmau câteva momente de tăcere. Şi apoi iar de la început. Desigur că în câteva clipe avea să treacă peste dânsa, s-o strivească, s-o sfarme şi s-o arunce în aer; Nardina îşi dădea bine seama de acest lucru şi totuşi, cu ochii măriţi de spaimă, cu braţele duse neputincios înainte, simţind cum o sudoare rece îi prinde mădularele, stătea nemişcată în aşteptarea catastrofei.

Înlemnise de spaimă şi orice mişcare cât de mică îi producea o durere îngrozitoare. Încercă iar să-şi tragă măcar picioarele sub ea, dar acestea nu mai răspundeau la comanda creierului, şi el pe jumătate amorţit.

În cele din urmă, avalanşa uriaşă de cenuşă fierbinte se apropie atât de mult de Nardina, încât aceasta îi simţi dogoarea crescândă lingându-i faţa şi palmele, cu care zadarnic încerca să se apere. Şi totuşi minunea se produse: în clipa când, resemnată, se hotărâse să închidă ochii şi să aştepte moartea, uriaşul cenuşiu explodase, fărâmându-se în mii de ţăndări.

Un bubuit de tunet ce părea că vine din dreptul urechilor ei îi zdruncina măruntaiele. Al doilea bubuit, mai tare poate, o făcu să cadă pe spate. Şi atunci, din mijlocul flăcării verzi care ţâşnise din rămăşiţele cocoloşului gigant, apăru Sergiu.

Elegant, în hainele lui albastre, cu batista discret aşezată în buzunarul de la piept; cu un glob pământesc în mână el trecu peste rămăşiţele exploziei şi se apropie zâmbind.

– Sergiule! ţipă Nardina, nebună de bucurie.

Dar gâtlejul uscat de focul care o pârjolise acum câteva clipe refuză să scoată vreun sunet.

– Ser-giu-le! mai încercă ea o dată: Mai tare! Şi mai tare! Dar în loc de ţipăt, un icnet înfundat îi scăpă dintre buze. Şi totuşi, el înainta zâmbind spre dânsa. Se apropia şi nu-şi dădea seama că ea nu poate vorbi. "Poate că e moartă şi nu-l vede aievea. Dar el nu-şi dă seama. Sergiu n-o iubeşte. Sergiu nu-şi dă seama că ea îl iubeşte."

Şi Nardina izbucni în plâns, în timp ce vocea groasă a lui Sergiu îi şoptea ameninţător:

– Crezi că ai terminai? Nuuuu! Mai desenează... al doilea satelit... al doilea satelit;., al doilea... al doi... doi... Ha, ha, ha — izbucni el în cele din urmă într-un râs batjocoritor, aplecându-şi asupra Nardinei, care zăcea înspăimântată, faţa deformată, mărită, alungită, stranie... Te-am prins! Aşa-i? Nu crezi că planeta Criterion are viaţă? Sportivo! Ha, ha, ha! Sportivoooo! Şi la urmă, râsul lui sună strident, piţigăiat ca o sonerie de alarmă...

Nardina tresări şi se trezi, gâfâind, cu inima bătând să-l spargă pieptul şi udă leoarcă de sudoare.

Privi cifrele fosforescente ale ceasului şi se ridică în coate îngrijorată. "E aproape trei de noapte, şi Sergiu nu s-a întors încă" – îşi spuse dânsa. Şi ce vis stupid! Brrr! De unde l-oi mai fi scos?

Întinse mâna şi apăsă butonul lămpii de noapte.

Lumina, care izbucni veselă; destrăma rămăşiţa de nesiguranţă pe care o încerca Nardina, aflată încă la limita dintre vis şi deşteptare. Privi în jur, uşor dezorientată; şi apoi, dându-şi seama că uitase ceva, că se trezise cu un gând, îşi reaminti deodată: „Sergiu...”

Se îmbrăcă în grabă şi, păşind tiptil în vârful picioarelor pe treptele scării, ferindu-se hoţiş de scârţâitul trădător al uşilor, ajunse după câteva clipe pe stradă.

Răcoarea nopţii o izbi în faţă şi o făcu să-şi strângă uşor zgribulită jacheta subţire. Frigul acesta nesănătos, mai bine zis tremurul, care o cuprinsese în miez de vară

o neliniştea. În timp ce-şi îndrepta paşii maşinal către staţiunea spre care cu atâtea ore în urmă, plecase Sergiu, Nardina îşi lăsa libere gândurile să alerge.

Avusese un vis stupid ce îi lăsase probabil acea senzaţie de rău fizic, care-i cerea un efort de voinţă neobişnuit pentru ca să se stăpânească.

Şi, totuşi, tăcerea profundă care se aşternuse până departe, învăluind străzile largi şi goale la acea oră, tresăritul involuntar pe care i-l provoca umbra unui felinar sau jocul capricios al colţurilor de casă, paşii ei chiar, care ciocăneau uşor pe trotuar, – toate acestea nu făceau decât să-i crească greutatea din piept şi moleşeala care-i îngreuna pasul.

Mai avea cel mult o sută de paşi până la poarta institutului, care se zărea dincolo de scuarul central al oraşului, şi ar fi vrut să întârzie o sută de ani până acolo. "Oare lui Sergiu i se întâmplase ceva?"

"Prostii" – se pomeni vorbindu-şi cu voce tare. Glasul ei răsună ciudat, puternic în liniştea care era atât de mare, incât avea senzaţia unui văl gros care o înconjoară, o învăluie, o cufundă.

"Prostii" – răsunase vocea Nardinei, şif auzindu-şi glasul, negura îndoielii din care nu se putuse desface până acum se sfâşie brutal ca o pânză pe caie o apuci din cele două margini şi o rupi cu ciudă.

Căutând să scuture de pe ea amorţeala care o cuprinsese în timp ce gândurile se întretăiau anarhic, lipsite de logică, Nardina grăbi pasul. Era şi timpul de altfel; cifrele luminate ale ceasului care străjuia faţada institutului arătau ora trei. Clădirea cenuşie contrasta, prin masivitatea ei impunătoare şi puţin rece, cu eleganţa şi zvelteţea aparatelor de experimentare împrăştiate în grădină.

Toate ochiurile de geam ale celor şase etaje întunecate erau oarbe; doar în faţa lojii portarului, o luminiţă palidă, închisă în cuşca ei de sticlă opacă, filtra câteva raze, spre

care îşi îndreptă paşii Nardina.

Sună de două, trei ori prelung şi aşteptă cu inimaîndoită. Trecuseră câteva clipe doar şi, simţind cum creşte într-însa din nou neliniştea de adineauri, rupse tăcerea apăsând iar, prelung, pe butonul soneriei.

În cele din urmă, portarul porni să deschidă uşa blestemând în gând îndrăzneala acestui vizitator nocturn.

Nardina, care-i auzise paşii târşiţi şi tuşea seacă de fumător vechi, fu cuprinsă de milă şi se pomeni gândindu-se cu drag la această veche cunoştinţă, căruia acum, în tulburarea ei, îi nesocotise bătrâneţea.

„Poate că Sergiu e de mult acasă şi eu îl necăjesc degeaba pe moş Petre” – îşi zise, dar în clipa următoare uşa se deschise şi în pragul slab luminat apăru faţa zbârcită de ani cu părul ciufulit, cu ochii mici şi pleoapele umflate ale portarului.

– ’duia Nardina? La ora asta? Dar ce s-a întâmplat? E ceva cu tovarăşul conducător? S-a petrecut ceva cu Sergiu; spuse el în cele din urmă, lepădând obişnuinţa oficialităţii în faţa unei primejdii ce îl ameninţa probabil pe copilul care altădată îi jucase de atâtea ori pe genunchi.

– Moş Petre… îndrăzni timid Nardina…Moş Petre, iartă-mă că te-am trezit dar… E ora trei… aproape trecută noaptea, şi Sergiu n-a venit încă acasă. A plecat, ce-i drept târziu spre institut… dar… niciodată n-a întârziat atât… sunt îngrijorată, spuse apoi dintr-o răsuflare, dându-şi seama cum, o dată cu ultimele cuvinte care voiau să cuprindă în ele toată grija, toată neliniştea, toată dragostea ei pentru Sergiu, începuse să simtă gustul sărat al lacrimilor care se voiau eliberate.

Moş Petre îşi dădu de îndată seama că se petrece ceva neobişnuit. Sergiu să nu vină acasă până la ora aceea? Doar nu plecase prea târziu de la institut!

– N-a plecat prea târziu de la institut, traduse el în

vorbă gândul care începuse să nască. A lucrat câteva ore împreună cu echipa de… echipa… ştiţi dv… evită el cuvântul care, în ciuda anilor de când era atotcunoscătorul acestui institut şi al oamenilor care se perindau pe aici, i se ascunsese întotdeauna în dosul limbii îndărătnice

– … Echipa de sinopticieni, îl ajută Nardina. Şi a mai stat mult după aceea? S-a suit în observator? Oare, încercă ea cu o umbră de nădejde în glas, nu o mai fi acolo?

– Aaa! Nu-i precis, îi tăie răspicat moş Petre orice speranţă. O ştiu pentru că atunci când a plecat, trecând prin faţa mea, mi-a urat noapte bună, aşa cum face întotdeauna… când pleacă târziu… dar ce… ce… unde…? se încurcă el.

Nardina nu-l mai asculta de mult. Cu capul plecat, cu umerii aduşi, strângându-şi cu acelaşi gest înfrigurat jacheta subţire, cu care, în urmă cu câtva timp, şi-o aruncase pe umeri, ieşi târându-şi paşii din curtea institutului. Moş Petre făcu un gest ca s-o reţină şi apoi privi după ea câtăva vreme, prelung, pentru ca în cele din urmă, clătinând din cap, să-şi murmure pentru sine:

– Săraca ’duia Nardina. Îi moare inima după dânsul. Şi el? El este cu capu-n stele şi nici nu-şi dă seama ce boboc de fată suspină aici, jos, pe pământ. Las’ că mâine îi spui eu! Aşa nu mai merge… ameninţă în gând moş Petre, gândindu-se că a doua zi va şti el cum să-i atragă atenţia "conducătorului" asupra acestei probleme pământeşti.

Nardina continuă să meargă în neştire şi peste câteva minute, în timpul cărora trecu ca prin vis pe lângă scuarul unde se oprise la venire, îşi dădu seama că paşii o îndreptară spre casă. „Dac-o fi venit pe alt drum? Pe alt drum? – continuă ea mintal raţionamentul care în cele din urmă avea să o pună pe urma cea bună Dar… desigur… prin parc… trecând ca de obicei pe la pajişte".

Se opri o clipă şi apoi grăbi mersul, ajungând să fugă chiar, în timp ce un sâmbure de îndoială îşi făcea din nou loc în inimă. "Dar dacă o fi altundeva? Dacă… mai e cineva care-l aşteaptă ca şi mine? Ca şi mine? Nu se poate… dar… De ce? De ce nu s-ar putea?" Şi nu mai avu timp să-şi răspundă şi la această întrebare pentru că grilajul înflorit al porţii casei lor o opri din drum.

Cu răsuflarea întretăiată, gâfâind, urcă în grabă scările, fără nicio precauţie de astă-dată.

Linişte şi întuneric peste tot. Deschise uşa de la camera lui Sergiu şi, în bătaia razelor de lună – care continua să stea cocoţată pe cer, în ciuda frământărilor prin care treceau pământenii –, zări patul nedesfăcut al lui Sergiu.

Şi în clipa aceea îşi dădu seama că greşise… Sergiu trebuia să fie cu stelele lui, pe pajişte… dar atât de târziu? Repede… repede să fugă spre el… să nu i se fi întâmplat ceva! Şi în timp ce bombăni în semn de răspuns mamei lui Sergiu, care, trezită de zgomotul neobişnuit la acea ora, ieşise în pragul odăii sale, fugi pe scări în jos şi continuă să alerge pe străzi spre parc, cu pumnii strânşi, cu pasul alungit şi cu dinţii încleştaţi, ca şi cum la capătul acestei curse avea să găsească viaţa, bucuria sau să împiedice o fărădelege.

Când simţi paşii scârţâind pe pietrişul aleilor, făcu un efort ca să ajungă la gardul de arbuşti pe care-l sări din goana; când, după ce sări gardul, îşi dădu seama cum se pleacă sub picior valurile largi de iarbă înaltă, se grăbi şi mai tare. Şi în momentul când, cu respiraţia şuierândă, cu inima bătând să-i spargă pieptul şi cu obrajii arzând, îl zări pe Sergiu, cuvintele i se opriră în pragul buzelor, gâtlejul i se strânse dureros, iar spaima amestecata cu dispreţul, cu grija, cu dragostea ei, totul, totul se învolbură de îndată într-un gând, care o opri lângă marginea pajiştei, sprijinită de un brad, în umbra ocrotitoare, aşa cum făcuse şi Sergiu cu câtăva vreme

mai înainte.

Nu era singur. O femeie? Desigur, silueta, mersul şi gesturile cu care îi vorbea lui Sergiu o dovedeau.

Şi numai atunci îşi dădu seama de prezenţa sferei ciudate, cocoţată pe cele trei picioroange şi în jurul căreia se învârteau cei doi. Nu îndrăzni sau, mai bine zis, nu vru să-şi facă cunoscută prezenţa. Se tupilă în umbra bradului şi aşteptă, urmărind, să vadă ce avea să se mai întâmple.

Spiona? Îi fu ruşine pentru o clipă, dar imediat sâmburele de gelozie şi ură născândă o făcu să aştepte mai departe să vadă ce avea să se întâmple.

În clipa când cei doi urcară scara şi se pierdură în pântecele căscat al monstrului uriaş, pe care luminiţele aprinse în vârf îl învăluiseră într-o atmosferă de flăcări roşiatice, Nardina făcu câţiva paşi înainte, mânată de teamă. Totul i se părea, pe bună dreptate, straniu, venit parcă de pe altă lume: fuga ei, îndoiala, Sergiu cu o femeie străină, ciudată, la ora asta pe pajişte, sfera aceasta scânteietoare…

În clipa următoare, capacul închis şterse umbra neagră a uşii, şi colosul sferei strălucitoare, ridicat de puterea celor şase jerbe uriaşe de flăcări amestecate cu fum cenuşiu, se ridică brutal de pe picioroangele care dispărură aproape imediat în pântecele ei. În ultimul moment, Nardina îşi dădu seama de adevăr. Revelaţia venise fulgerător, era dureroasă, zdrobitoare, "Sergiu… Sergiu al ei are să plece… n-are să-l mai vadă… îl… pierde…”

Şi atunci – în timp ce alerga spre uriaşul care ţâşnise spre cer –, izbucni din pieptul ei, cu desperare, strigătul:

– Seer-giu-le!! Şi apoi încă o dată: Seeer… giu… leee!!

În clipa următoare, însă, sfera se avântă brusc în înălţime, lăsând în urma ei o dâră groasă de fum argintiu. Şi curând, în timp ce din gigantul ridicat în fulger şi fum nu se mai zărea decât un punct întunecat, Nardina se

prăbuşi pe pajişte, pierdută, deznădăjduită, cu umerii zguduiţi de un plâns în hohote, spasmodic, cu icnete şi sughiţuri, printre care izbutea doar din când în când sa strecoare gâtuit şi fără putere: – Sergiuleee!…

Capitolul XI

O DISPARIŢIE CIUDATA

O limuzină... două… trei… Pe şoseaua care duce spre terenul experimental al institutului de astrofizică trec în goană, de aproape o oră, zeci de motociclete ultrarapide, limuzine şi autobuse somptuoase şi elegante. Locuitorii vecini cu şoseaua se treziră dimineaţa în zgomotul aproape ritmic al vehiculelor care alergau pe drumul mărginit de castanii bătrâni. Frunzele acestora se clătinau mirate în faţa caravanei care străbătea aceste locuri, de obicei atât de liniştite.

Din cea de-a doua limuzină, care, cotind brusc şi executând o curbă elegantă, se oprise în faţa peronului, coborî profesorul Vlad Mironescu, înconjurat îndată de o armată întreagă de asistenţi, oficialităţi şi cunoştinţe.

După cum anunţaseră ziarele, revistele ştiinţifice şi posturile de radio şi de televiziune din zeci de ţări, terenul de experimentare pe care staţionau la ora asta aproape o sută de mii de oameni avea să fie teatrul unei excepţionale experienţe.

Celebritatea lui Mironescu atrăsese zeci de savanţi, cercetători şi ziarişti din toate părţile lumii. Îmbrăcămintea lor diferită, forfota continuă şi acel du-te-vino obişnuit al marilor pregătiri dădeau naştere unui atrăgător mozaic care, privit de sus, părea un cîmp imens cenuşiu pe care înfloriseră buchete de flori vesel colorate.

Profesorul se îndreptă spre grupul de clădiri în

interiorul căruia se afla echipa de tehnicieni ce contribuiseră la construirea acestei noi rachete teleghidate. Într-adevăr, peste câtva timp, o rachetă de un tip cu totul special, prevăzută cu un laborator perfecţionat, avea să pornească de pe acest teren. Intrând în cabină, profesorul fu întâmpinat cu bucurie de către asistenţii săi.

– Totul e gata? Pus la punct? îi întrebă Mironescu în timp ce, înconjurat de dânşii se apropia de tabloul teleghidajului, care, asemănător unui fagure uriaş, era prevăzut, pe lângă reţeaua complicată de manete, butoane şi fire, cu două ecrane largi, de un alb opalescent. Pe acestea urmau să apară, după un scurt timp, imaginile radiotelevizate pe care creierul electronic al rachetei avea să le transmită de dincolo de ionosferă.

Pregătirile erau terminate, iar racheta aştepta numai declanşarea automată a reactorului cu propulsie lichidă — R.P.L.-ul – de care era atât de mândru profesorul Mironescu. El izbutise, spre deosebire de ceilalţi cercetători care lucrau în aceeaşi ramură a ştiinţei, să construiască un aparat care sa poată ajunge la înălţimi de mii şi mii de kilometri. Astfel, calea spre cucerirea atmosferei, şi mai ales a păturilor ei celor mai înalte, fusese deschisă, iar enigmele acestor straturi înalte urmau să fie dezlegate în scurt timp. Astăzi o nouă rachetă construită după indicaţiile profesorului Mironescu pornea într-o călătorie aparte, care se dovedea a fi de extremă urgenţă.

Misteriosul satelit care se plimba de câteva zile pe cer devenise centrul atenţiei întregului glob. Cercetările întreprinse cu febrilitate putuseră stabili distanţa care-l despărţea de pământ. Cei aproape 20.000 de kilometri nu puteau fi totuşi străbătuţi atât de uşor; lansarea unui satelit artificial ar fi cerut mult timp pentru că pregătirile ce erau în curs presupuneau că cel de-al cincilea satelit artificial să fie gala de călătorie de abia pentru anul

viitor.

Profesorul Mironescu adusese însă unele modificări unui nou tip de rachetă teleghidată care, spre deosebire de cele lansate până acum, avea să se transforme, la un moment dat, în satelit artificial.

Într-adevăr, la câteva sute de metri, dincolo de zidul masiv de beton care adăpostea cabinele tehnicienilor, se afla cuşca zăbrelită a uriaşului gata de plecare.

În apropierea lui, înconjurat de câţiva specialişti din ţară şi străinătate, Mironescu însoţindu-şi vorba de gesturi largi, care căutau să cuprindă perspectiva ameţitoare a acestui gigant de metal, explica parte din construcţia şi amplasarea elementelor ce se aflau închise înăuntrul rachetei.

Aşa cum stătea sprijinită pe barele de oţel solid prinse în platforma de beton a terenului, părea asemănătoare cu un delfin – lungimea rachetei măsura aproape treizeci de metri — al cărui bot era foarte ascuţit şi a cărui coadă căpătase trei aripi mari şi late, construite dintr-un metal strălucitor.

– Vom putea atinge o viteză de opt până la nouă mii de kilometri pe oră şi astfel aparatul construit de noi, ieşind dincolo de ionosferă, spuse profesorul Mironescu, va atinge spaţiile cele mai înalte ale atmosferei.

Vom folosi – pentru învingerea păturilor de aer joase şi dense – un tren de rachete mici, continuă Mironescu. Aceste aşa-numite rachete auxiliare, după ce vor imprima o viteză extrem de mare celei principale, vor cădea pe pământ înapoi, purtate de tot atâtea paraşute, pe care noi le vom declanşa de acolo, termină el arătând spre construcţiile betonate ale cabinei de unde urma să se execute teleghidajul R.P.L.-ului.

Câţiva dintre ziarişti îl înconjurară pe Mironescu, şi lucirile scurte ale aparatelor de fotografiat îş siliră să se oprească o clipă.

Unul dintre cei care izbutiseră să se apropie de el

întinse însă aproape poruncitor microfonul unui magnetofon miniatural şi-l pofti pe Mironescu.

– Ascultătorii noştri vor îi fericiţi să audă expuse de dv. avantajele pe care le prezintă această rachetă şi… hm… legătura experienţei de azi cu… satelitul recent apărut…

– Până acum nimic extraordinar. Sau, mai bine-zis, multe din caracteristicele acestei rachete au fost întâlnite şi la cele lansate în ultimii ani. Ele au fost folosite însă separat. Nu au fost strânse toate în una şi aceeaşi rachetă, spuse Mironescu. Partea cea mai nouă este însă dispozitivul de transformare… Vârful rachetei – şi, spunând acestea, profesorul arătă spre porţiunea superioară a rachetei, care semăna cu o colivie – se va desprinde la un moment dat şi se va transforma într-un satelit artificial al pământului, care se va roti în apropierea celui apărut recent. Direcţia, desprinderea şi alte îndrumări le vom da de jos şi tot aici vom primi în permanenţă imaginile televizate.

Astfel, probabil, că vom putea afla lucruri foarte interesante, amănunţite, precise asupra satelitului recent apărut. Acesta, după toate probabilităţile, pare a fi un corp interastral care, o dată intrat în orbita pământului, se menţine la o distanţă pe care a stabilit-o echilibrul dintre cele două forţe.

Explicaţiile fuseseră urmărite cu deosebită atenţie de cei din jurul său, parte dintre aceştia luând note amănunţite în timp ce profesorul vorbea.

În cele din urmă, sirenele, prin sunetul lor prelung, şi megafoanele care împânzeau întregul teren anunţară momentul decisiv.

Cordoanele de ordine îndepărtară cu greu mulţimea dincolo de zona periculoasă, iar profesorul şi câţiva invitaţi se îndreptară spre cabina de teleghidare. Din dreptul locului unde fusese oprită mulţimea curioşilor ce veniseră să asiste la această interesantă experienţă, se putea zări monstrul de metal cocoţat în cuşca grilajată.

În clipa când Mironescu, în mijlocul unei tăceri de plumb, apăsase butonul care comanda plecarea, din coada rachetei ţâşni un abur argintiu, care se împrăştie îndată, şi, cu o viteză mereu crescândă, aparatul se ridică spre cer, lăsând în urma sa o dâră estompată de flăcări gălbui.

Plecase doar de câteva secunde, iar pe cer nu se mai zărea decât un punct negru care se micşora cu o repeziciune uimitoare. Racheta teleghidată părăsise pământul pornind spre explorarea noului vecin.

Imaginile televizate începură să se perinde pe ecranul aparatului de radiolocaţie, când liniştea cabinei fu întreruptă de un curier, care, după ce-l căută din ochi pe Mironescu, îi înmână o telegramă.

Acesta desfăcu calm foaia de hârtie, în timp ce continua să urmărească cu interes imaginile care se succedau pe ecran. Se rupse pentru un moment de vraja acestor vederi de dincolo de ionosfera şi, în clipa următoare, palid, pu un rictus nervos care se instalase subit în colţul buzelor sale, citi cele câteva rânduri ale telegramei. Apoi, în faţa asistenţilor săi, care-l urmăreau curioşi, exclamă:

– Ciudat! Extraordinar de ciudat! Ne telegrafiază observatorul din Simeiz. CRITERION, planetoidul 1.116, a dispărut!

Şi repeta în timp ce îngândurat părăsea cabina:

– Ciudat! Ce intimplare! Explozia… satelitul… dispariţia lui Criterion… Ce coincidenţe stranii…! Şi totuşi…

Capitolul XII

ÎN DRUM SPRE AŞTRI…

Sergiu aruncă pe furiş o privire spre ceasul-brăţară. Era ora patru. Plecaseră de câteva minute; totul se petrecuse repede, în ritmul febril pe care îl imprimase Astrida. De la

acceptarea lui mută şi până la plecare pierduse noţiunea timpului, atras fiind de noutatea pregătirilor pe care le făcea necunoscuta, de mirajul unei călătorii dincolo de cortina optică pe care mijloacele imperfecte ale pământenilor o aşezase în faţa ochilor şi minţii sale avide de cunoştinţe noi.

Visase să cucerească spaţiul acesta imens, să pătrundă în oceanul pe care în fiecare seară se aprindeau miliarde de lumânărelele plăpânde şi dorise ani de-a rândul să rupă misterul acestui "dincolo de zare".

Dar niciodată, chiar în mijlocul visurilor sale – mărturisite sau nu – cele mai îndrăzneţe, nu gândise că se va clătina, cândva, fericit într-unul din fotoliile comode ale unei nave cosmice, care coborâse ca un fulger din cer şi tot ca un fulger se ridicase, ducându-l şi pe dânsul prizonier printre aştri. Dar, de fapt, era el prizonier? Umbra uşoară a părerii de rău care străjuia nelămurită în dosul pleoapelor închise, frânturile de gând care porneau din timp în timp către ai săi îi dădeau voie să se considere prizonier? "Hotărât că nu" – îşi răspunse Sergiu întrebării mute care se născuse între timp. Plecase de bunăvoie şi chiar dacă, la întrebarea necunoscutei, răspunsese numai cu jumătate de glas sau fără glas – nu-şi mai amintea când şi cum fusese asta –, totuşi în sinea lui învinsese dorinţa de inedit, de aventură, care luase locul şi ieşise victorioasă, de îndată, în lupta care se dăduse cu teama, teama aceea orbească care-l făcuse să ameţească la un moment dat şi care acum dispăruse complet

Se întinse comod în fotoliu şi deschise ochii, închişi pentru o clipă, pavăză gândirii sale care rătăcise departe. Întâlni în faţa lor, pe neaşteptate, privirea curioasă a Astridei. Îl măsura şi ea cu o curiozitate manifestă. Întunericul şi amestecul dintre lumina lunară difuză şi mozaicul petelor de umbră pe care brazii uriaşi îl aruncaseră pe pajişte, graba şi nesiguranţa în care se

zbătuseră amândoi în cele câteva momente petrecute pe pământ împreună nu le dăduseră răgaz ca să se privească cu de-amănuntul. Acum, mânat de aceeaşi curiozitate, o urmări şi el.

Se ridicase din fotoliu, de îndată ce dânsul deschisese ochii, şi-şi făceau de lucru prin cabină. Ridica şi lăsa maşinal o serie de obloane mici, grilajate şi încastrate în pereţii bolidului, urmărea jocul acelor indicatoare de pe tabloul mesei de comandă…

În cele din urmă, însă, se întoarse, şi Sergiu îi prinse privirea albastră cu irizaţii cenuşii şi o ţinu strânsă în cleştele privirii sale.

Ochii Astridei, de un albastru pal, erau cu mult mai mari decât cei obişnuiţi, dar ceea ce părea ciudat şi scăpase dintr-un început înţelegerii lui Sergiu fusese faptul – acum îşi dădea bine seama de acest luciu – că erau mai depărtaţi. Da, da… acum vedea bine… erau mai depărtaţi decât ai noştri, iar colţurile dinspre tâmple fuseseră uşor codate parcă cu creionul negru. La fel cu cozile ochilor, uşor răsfrânte spre frunte, erau şi sprâncenele: ca două linii groase de culoarea mierei arse şi cărora un desenator hazliu le răsucise ultimele fire în sus, spre rădăcina părului, care-i încadra faţa. Aceasta, de o paliditate stranie, îmbrăca aproape o tonalitate de alabastru. Lipsea dintr-însa picătura de aur vechi, aur cu multă aramă şi soare cald în el pe care-l căpătaseră, de-a lungul a mii de ani şi vieţi întregi, pământenii. În rest ovalul delicat al feţei, cu o proeminenţă pronunţată a pometţilor, încadrat de un păr de un blond aparte, sălbatic pieptănat în plete lungi buclate pe umeri, contribuia la crearea acestui tablou exterior. Diferit întrucâtva de fizicul feminin pământean, producea totuşi o vagă senzaţie de frumos, de frumos care câştiga, desigur, de pe urma unei stranii pigmentaţii.

Aceasta era Astrida.

Costumul, din ţesătură cenuşie, opacă şi strălucitoare,

îi contura corpul suplu, dar mult mai înalt faţă de media celor întâlnite pe pământ, cu umerii deosebit de largi, lărgiţi şi de tăietura greoaie a îmbrăcămintei de bord, şi care nu pierduse totuşi din eleganţa mişcărilor ce-l surprinseseră pe Sergiu încă de la prima vedere.

Aceasta era totul. Sau aproape totul. Atunci când zâmbea, în colţul gurii zâmbetul se termina într-o grimasă tristă, dureroasă.

Şi acum Sergiu înţelegea de ce destăinuirile fetei, făcute în grabă cu vocea ei metalică, nesigură, la care asistase cu respiraţia întretăiată, strângeau în ele atâta durere şi părere de rău…

Întâmplările de un tragism deosebit, pe care Astrida i le fragmentase doar în cele câteva minute de pe pământ, fuseseră atât de izbitoare, încât şi acum Sergiu mai simţea – ce-i drept mai depărtat – în tâmple zvâcnetul dureros al gândurilor care duceau la marginea fantasticului.

Acum acesta devenise realitate şi probabil că peste câtva timp, la capătul călătoriei, pe care Astrida i-o propusese, pentru care venise de altfel pe pământ, necunoscutul avea să-şi deschidă larg porţile, iar ceea ce acum părea miracol avea să-şi dezvăluie temelia de profund adevăr.

În câteva minute, Sergiu aflase cum dispăruse o viaţă şi civilizaţie înaintată de pe Hallux – spunea Astrida; Sergiu înţelegea acum… Criterion, planeta pitică pe care pământenii o prindeau atât de rar în focarul telescopului, la construcţia căreia munciseră şi-şi chinuiseră creierul atâtea generaţii, Criterion, planeta 1.116, unul dintre sutele de asteroizi care roiau în spaţiul intelastral – exista, şi aceasta – gândea Sergiu – nu făcea decât să confirme ipotezele celor de jos. Atât doar că locuitorii ei îi dăduseră alt nume. Dar Hallux şi Criterion nu erau decât unul şi acelaşi planetoid.

De câtva timp, prin transparenţa peretelui navei,

pământul nu se mai vedea decât ca o bilă întunecată, înconjurată de un nor des, albăstrui.

Şi în timp ce sfera îşi continua nestingherită drumul spre Criterion, Sergiu îşi frământa mintea cu aceste întâmplări de necrezut.

Într-adevăr, pămintenii nu se înşelaseră în prevederile lor.

Pe Criterion existase viaţa, o viaţă clocotitoare, plină de bucurie şi durere, de ris şi lacrimi.

– De unde vii? transmisese, prin intermediul aparatului de la cingătoarea Astridei, gândurile sale.

– De pe Hallux, sunase glasul necunoscut al acesteia.

De fapt răspunsul era numai pe jumătate adevărat. Necunoscuta venea de pe ceea ce fusese Criterion. Şi apoi şirul povestirii, întretăiat în răstimpuri de întrebările lui Sergiu, aruncase brutal o lumină crudă, lipsită de estompare, asupra catastrofei cosmice care zdruncinase acum câteva zile întregul univers astral.

Deşi cu un diametru mai mic – „aproape trei mii de kilometri”, răspunsese Astrida la întrebarea lui Sergiu – planeta se răcise la fel ca şi pământul nostru. Şi viaţa apăruse, desfăşurându-şi întregul curcubeu al aspectelor ei cunoscute şi de noi, de trecutul nostru şi altele, altele mult mai noi.

Criterion, dat fiind puterea de atracţie pe care o exercita centrul său şi densitatea neobişnuită a elementelor care-l formau, reuşise să-şi păstreze îmbrăcămintea de atmosferă. Desigur că aceasta părea ceva mai rară şi păturile ei mai puţin înalte – reieşea din cele spuse de Astrida. Se păstrase deci şi apa, se păstrase, mai bine-zis se născuse şi se păstrase, vegetaţia. Şi, o dată cu ea, viaţa. Viaţa năvalnică ce îi îmbrăţişa pe locuitorii planetei pitice, sâmburele acesta de viaţă care înflorise între Marte şi Jupiter.

„Oare câte n-or mai fi şi în alte părţi” – gândi cu voce tare Sergiu, şi maşina ciudată a fetei traduse pe dată.

– În celelalte planete, vecine cu noi, rostise ea zâmbind uşor, nu există viaţă. De acest lucru suntem siguri. De voi am ştiut însă de mult, de mult de tot…

Şi apoi urmau revelaţie după revelaţie, date după date, frânturi, aşa cum şi le putea aduna în minte Astrida, în graba. Căutând să-i spună lui Sergiu numai esenţialul, numai ce interesa în acel moment, scăpase poate o serie de lucruri importante care provocaseră îndoielile nemărturisite din mintea lui şi tot atâtea puncte de întrebare care se voiau dezlegate.

După cum o arata însăşi necunoscuta, locuitorii planetoidului Criterion nu se deosebeau prea mult de pământeni şi desigur că toţi erau la fel cu dânsa, cu anumite variaţii de temperament, pregătire şi caracter somatic.

Organismul acestora se adaptase perfect la temperatura joasa, la luminozitatea scăzută şi izbutise printr-o lupta uriaşă să perpetueze specia aceea de fiinţe vii, organizate, superioare şi s-o facă să trăiască în condiţiile speciale pe care le crease depărtarea de soare. În povestirea Astridei, un cuvânt se repetase foarte des.

– Gnox? întrebase Sergiu.

– Gnox e tatăl meu, răspunse Astrida. E tatăl meu şi unul dintre marii savanţi ai planetei, descoperitorul negatronului.

– Negatronul? revenise Sergiu cu altă întrebare.

– Da… dar asta e o poveste mai lungă, continuă fata.

Locuitorii planetei trăiseră în ultimul timp evenimente deosebit de tulburătoare. Gnox şi o echipă de cercetători – din care făcea parte şi Astrida, fiica sa – izbutiseră, la capătul unui şir lung de lucrări experimentale făcute asupra razelor cosmice, să descopere o forţă energetică excepţional de puternică. Întrecând tot ceea ce eşafodaseră până atunci, în anii dinainte, această forţă trebuia până la urmă să schimbe întregul aspect al planetei, să-i transforme scoarţa şi străfundurile, să-i

ajute pe locuitori să facă paşi uriaşi înainte spre alte noi şi noi orizonturi.

Savanţii izbutiseră, folosind această energie negatronică, să pregătească prima revoluţie cosmică.

Şi aici, în interiorul navei, pe bordul căreia călătorea în spaţiile interastrale, Sergiu află confirmarea ipotezei pe care o formulase cu câteva zile înainte pe pământ. Într-adevăr, explodase un planetoid…

– Orbita planetei noastre era departe de soare. Şi oamenii noştri de ştiinţă au încercat – o clipă prea devreme, poate, – să folosească forţa uriaşă pe care puseseră stăpânire, pentru ca să apropie planeta de soare. Catastrofa care a urmat ne dovedeşte că o parte din calculele noastre nu corespundeau şi condamnă graba pe care au manifestat-o unii dintre noi.

Jocul capricios al negatronului ne înşelase. Reacţiile de dezagregare uriaşă se împletiră cu energii noi, haotice, care, lipsite de un stăpân care să cunoască şi să prevină desfăşurarea lor anarhică, se prăbuşiseră peste întreaga planetă şi peste locuitorii acesteia. În cele din urmă, energia dezlănţuită, uriaşă, crescândă, mereu crescândă, scăpată de sub controlul aparatelor şi al oamenilor de ştiinţa, sfărâmă măruntaiele planetei. Criterion sări în spaţiu aşa cum explodează un balon de săpun pe care un copil rău şi neastâmpărat l-a umflat peste măsură.

Catastrofa aceasta cosmică a sfărâmat într-o fracţiune de secundă întreaga planetă, întreaga viaţă de pe ea, toată vioiciunea copiilor, dragostea şi tinereţea, fericirea, bucuria; a aruncat şi sfâşiat în bucăţi o civilizaţie atât de bogată, de înaintată, de plină de perspective.

– Eu şi tatăl meu făceam parte dintr-un grup de nave interastrale care urmau să dirijeze din spaţiul înconjurător această operaţie excepţională. Răbufnirea uriaşă a exploziei ne-a aruncat la o distanţă enormă. Racheta noastră însă este prevăzută cu o serie de aparate – şi, spunând acestea, Astrida arătă spre un

ecran opalescent căruia o serie de linii negre trase de-a curmezişul îi dăduseră forma unui grilaj minuscul –, dintre care ecranul omnidirecţional, pe care-l vezi, celula de tehnecium de dincolo şi multe altele, care ne-au permis, după o călătorie plină de peripeţii, să revenim pe ceea ce fusese cândva Hallux…

– Şi tatăl tău? Tatăl tău unde e? întrebă Sergiu cercetând zadarnic cabina strâmtă, după ce fata făcu semn că terminase.

– Tata… a rămas pe Hallux. Planetoidul nostru a devenit acum satelitul vostru. Prăbuşirea aceasta de-a lungul spaţiului cosmic n-a izbutit să distrugă tot ceea ce noi construiserăm la marile adâncimi ale planetei. Şi tatăl meu încearcă să mai salveze ce poate… De aceea am venit eu… pe pământ. Primul pământean care mi-a ieşit în cale ai fost dumneata, spuse fata sprijinindu-şi palma fierbinte de mâna lui Sergiu, care tresări la atingerea aceasta.

– Acum mergem spre dânsul. Tatăl meu, care a rămas acolo, voia ca un pământean să poată vorbi cu el, să poată lua de la dânsul tot ceea ce se mai poate lua… Ştii, îţi vorbesc de tunelurile şi subteranele neatinse în parte…

Acum, rememorând – în timp ce o privea pe Astrida – toate cele întâmplate între Marte şi Jupiter, Sergiu îşi dădu seama de imensitatea acestei catastrofe şi se convinse din nou de temeinicia plecării sale.

În clipa următoare, zgomotul motoarelor, care încetase de mult, începu să se audă din nou.

– Ne apropiem, îi zise Astrida văzându-l uşor îngrijorat.

O uşoară zdruncinătură şi bascularea automată a fotoliilor fură singurele schimbări care, întrerupând monotonia călătoriei, arătau sfârşitul acesteia.. "Câte basme nu s-au scris la noi – gândi Sergiu – despre tot felul de întâmplări care de care mai minunate, mai stranii şi toate dublate, bineînţeles, de o doză copioasă de

explicaţii şi aplicaţii profund ştiinţifice. Şi iată că întreaga călătorie s-a petrecut fără niciun fel de accident...".

În clipa urmărtoare, Sergiu simţi din nou o puternica zdruncinătură, care îl sili să se sprijine de braţele fotoliului. Ameţi însă, şi în timp ce o durere bruscă îl izbi violent, pereţii navei începură să se învârtească.

Capitolul XIII

O INVITAŢIE NEOBIŞNUITA

Soneria zbârnâi prelung. Nardina, palidă după o noapte de nesomn şi obosită de drum, se plimba în faţa uşii nerăbdătoare. Părându-i-se că cei chemaţi întârzie să răspundă, sună a doua oară. Şi a treia oară, pentru mai multă siguranţă.

În cele din urmă, uşa glisantă se dădu înlături, şi în prag apăru Şerban. Uimit şi în acelaşi timp vesel, faţa lui se destinse într-un larg zâmbet de bucurie, şi braţele sale se desfăcută prietenos ca s-o cuprindă pe tânăra iată.

– Ce surpriză! Ce surpriză, nu-şi reveni Şerban. Cred că s-a prăbuşit cerul de te-a făcut să vii pe la noi. Sau, se opri el o clipă îngrijorat de neliniştea care se citea pe faţa Nardinei şi de tremurul înlăcrimat al genelor ei, s-a întâmplat ceva? Cela!strigă el, cerând parcă ajutor soţiei sale, în faţa acestui enigmatic sol feminin.

Nardina izbucni în plâns, în timp ce Cela, care alergase la chemarea lui Jucu. O strîngea în braţe liniştitoare, şoptindu-i cuvinte de îmbărbătare, neştiind de fapt încă pentru ce o face.

– Se... er... giu... a... dis... părut! izbuti Nardina să strecoare în hohote de plâns.

Mai târziu, puţin mai liniştită, reuşi să povestească celor doi întâmplarea din noaptea trecută.

După ce se prăbuşise plângând pe pajiştea luminată de

lună, îşi dăduse seama că Sergiu plecase poate pentru totdeauna. Desperată, pierzându-şi pentru un moment cumpătul, se ridică şi alergă în grabă spre casă. Aerul răcoros al nopţii şi drumul îi făcură bine, şi astfel, în timp ce mama lui Sergiu o întâmpină îngrijorată, avu curajul să scornească o poveste cu plecarea urgenta a lui Sergiu – de fapt minciuna era pe jumătate adevărată –, chemat telefonic la Bucureşti, şi izbuti s-o liniştească. Apoi, sub pretextul unor comisioane „la fel de urgente”, care de astă-dată nu mai avură darul să-i sugereze încredere mamei sale, plecă şi ea spre Bucureşti în sorii zilei.

Alergase deznădăjduită la singurii prieteni ai lui Sergiu pe care-i cunoştea în oraşul acesta mare şi zgomotos. Se strecurase anevoie prin miile de vehicule care se încrucişau pe pământ, sub pământ şi în aer, mai, mai să se întâlnească într-o ciocnire uriaşă. Dar nimic din toate acestea nu se întâmplaseră, şi peste o jumătate de oră se afla în blocul în care urcase atât de fericit în urmă cu câteva zile Sergiu.

Soţii Şerban râmaseră împietriţi la auzul celor povestite de Nardina. Jucu Şerban se dovedise la început neîncrezător chiar. Plimbându-se agitat prin camera, frământându-şi nervos, cu gestul lui obişnuit, firele de mustaţa nedisciplinate, exclamă în cele din urmă:

– Dar bine, Nardina, draga mea… tu îţi dai seama? Ce susţii tu… în fine, eşti sigură că… era Sergiu? Poate… poate te-ai înşelat – mă rog, mă rog, interveni el îngăduitor spre Nardina, care protestase, se poate întâmpla…

– Nu, nu! Nu m-am înşelat deloc, Era Sergiu. Îl cunosc bine şi cred ca dacă l-aş auzi numai mergând şi tot…

– Bine, mersul e una şi o silueta la depărtare… noaptea… emoţia…

– Era Sergiu. Nu încape nicio îndoială. Umerii lui largi… mersul uşor legănat… nu, nu… nici nu mă gîndesc… era Sergiu.

– Jucule dragă, interveni Cela, dacă Nardina susţine cu atâta tărie, mai ales că aceasta concordă şi cu dispariţia lui… Acum e altceva important. Ce ne facem? Cu cine vorbim? Cui îi mai spunem? În orice caz, trebuie să facem ceva, să nu stăm cu mâinile în sân şi sa ne plimbăm de la un capăt la altul al camerei.

– Să facem… sa facem ceva, dar ce? replică puţin supărat Jucu de faptul că Cela făcea aluzie la nervozitatea sa manifestă şi la cursele pe care, ca de obicei în astfel de ocazii, le tăcea în lungul şi latul odăii.

După un consiliu metodic, cei trei hotărâră să se sfătuiască cu Vlad Mironescu. Sergiu fusese la el cu o zi înainte de dispariţie şi era foarte probabil ca acesta să cunoască vreun amănunt al problemei nedefinite complet şi care deocamdată li se părea celor trei de nerezolvat.

Vlad Mironescu rămase la fel de mirat la auzul celor povestite de cei trei prieteni. Situaţia era foarte gravă, deosebit de gravă chiar – recunoştea Mironescu –, dar pentru moment nu vedea nici el ce s-ar putea face. Pe de altă parte, cei trei prieteni aflară că presupunerile lui Sergiu erau oarecum confirmate. A doua zi întregul glob fusese pus în stare de alarmă; observatoarele cele mai modern utilate, situate în diferite părţi ale pâmintului, brăzdară cerul cu aparatele lor de detecţie.

Într-un timp record. Vlad Mironescu adaptase telescopului uriaş de care dispunea Institutul central de cercetări o serie de aparate care perfecţionau fie vizibilitatea, fie rapiditatea cu care acesta putea înregistra diferitele elemente cereşti.

Cu o seară înainte, Mironescu, o dată cu alte trei observatoare situate la diverse latitudini, constatase că o parte din aspectele caracteristice ale satelitului recent apărut corespundeau planetoidului Criterion.

Satelitul de data recentă fusese fotografiat de zeci de ori, şi imaginea deosebit de clară care fusese obţinută

furniza o serie de date suplimentare care permiteau – în ciuda neverosimilului vecin cu fantastul – să se presupună că această de-a doua lună nu era altceva decât o parte din Criterion.

– Criterion? exclamaseră într-un glas Cela şi Jucu Şerban.

– Criterion, asteroidul… 1.106? încercase timid Nardina, dovedind astfel că Sergiu nu muncise degeaba.

– 1.116, o corectă Mironescu zâmbind uşor. Da, Nardina are dreptate. E vorba de un asteroid, din cele, câteva sute care sunt situaţi între Marte şi Jupiter. Criterion este cel mai mare dintre acestea, e descoperit recent şi e situat foarte aproape de Marte. Are o orbită elipsoidă, ca şi celelalte planete, iar în drumul său ajunge uneori foarte aproape de Pământ, Venus şi Mercur. Şi ceea ce este mai important e faptul că, cel puţin după aparenţa pe care ne-o furnizau aparatele noastre, pe acest planetoid, înconjurat de atmosferă, se pare să fi existat viaţă!

– Viaţă? Sergiu mi-o spusese cu o zi înainte de… de dispariţie, îşi aminti cu tremur în glas Nardina.

– Da, desigur, Sergiu avea dreptate. Se pare că exista viaţă.

– Şi acum… nu înţeleg. E drept că nici nu mă prea pricep, interveni Şerban, în acest domeniu al ştiinţei, – pronunţa „ştiinţa” cu oarecare greutate, spre satisfacţia Celei, care-l urmarea –, dar… nu înţeleg cum se poate muta o planetă, fie ea chiar atât de mică, de pe un loc pe altul. Eu credeam că aceste lucruri sunt stabilite o dată pentru totdeauna, definitive…

– O dată pentru totdeauna? întrebă cu o uşoară nuanţa de ironie în glas Mironescu. Aici greşiţi fundamental. În univers se petrec în fiecare clipă zeci de fenomene, dintre care o parte ni le explicăm. Adică, mai clar: ni le putem explica cu datele pe care ni le oferă cuceririle ştiinţei la ora actuală. Iar celelalte, celelalte pe care le

înregistrăm numai şi nu le putem explica încă – zic încă, pentru că ceea ce nu am putut lămuri ieri îmi apare foarte clar azi şi aşa mai departe –, ni se par de domeniul povestirilor ştiinţifico-fantastice.

– Mărturisesc că voiajul lui Criterion… aşa pare.

– Şi totuşi, nu totul, într-adevăr, dar o mare parte din supoziţia noastră îşi are adânci rădăcini ştiinţifice, care pot şi vor fi verificate. Ceea ce ne scapă încă este motivul care a provocat această deplasare atât de ciudată.

Dacă presupunerile Nardinei sunt reale şi – mă gândesc – nu pot fi altfel, pentru că dispariţia lui Sergiu Turtureanu nu poate avea altă explicaţie, vă daţi seama cred că distanţele cu adevărat astronomice, care-şi vâră nasul în această problemă, ne silesc să stăm cu braţele strânse şi să aşteptăm.

– Să aşteptăm? Să aşteptăm şi între timp lui i se poate întâmpla ceva! Sau mai ştiu eu… dumneavoastră nu vă gândiţi? Dacă rămâne acolo? Dacă nu poate să se mai întoarcă?

– Fii calmă, Nardina, îi spuse Mironescu învăluind-o totodată în privirea lui caldă, ocrotitoare. N-are niciun rost acum să ne pierdem cumpătul. Din contra: în primul rând n-ar ajuta la nimic şi în al doilea rând trebuie să ne păstrăm mintea limpede şi să judecăm clar, ştiinţific…

– Dumneavoastră… vă vine uşor, spuse îmbufnată Nardina

– Ei, ce-i drept, zâmbi profesorul, ceva mai uşor decât ţie dar să ştii că noi ţinem la Sergiu foarte mult şi dacă n-ar fi chiar decât curiozitatea ştiinţifică şi tot este destul ca să nu lăsăm baltă această dispariţie învăluită în mister.

– „Învăluită în fum şi jerbe de flăcări”, interveni maliţios Şerban, cam aşa zice Nardina că se prezenta tabloul nocturn.

– Probabil, continuă Mironescu, să fi fost vorba de o

rachetă sau mai bine-zis de o navă cosmică, o astronavă care – mă rog, ceea ce spun sunt simple ipoteze – folosea un motor rachetă ce trimitea, prin ajutajul de reacţie, gaze.

Acestea la o presiune şi căldură atât de mare… în fine lumina lunei, care desigur că nu oferea prea multă vizibilitate… pajiştea… starea sufletească a Nardinei… Toate au contribuit desigur la transformarea unui jet puternic de aburi, hai să-i zicem argintiu, în… jerbă de flăcări şi fum. Mă rog, mă rog, tot ce se poate, continuă el adresându-se de astă-dată numai Nardinei, care se pregătea să protesteze.

– Şi atunci ce e de făcut? întrebă Cela, care ascultase până acum cu multă atenţie cele discutate. Stăm – vorba Nardinei – cu braţele încrucişate?

– Din păcate, nu avem ce face, răspunse Mironescu. Nici cea mai puternică rachetă pe care o posedăm acum nu ne-ar permite să plecăm după Sergiu. Nici nu putem să ne dăm seama încotro a pornit. Desigur că s-ar putea presupune că această racheta, care a picai aşa, din ceruri, să fi venit de altundeva, chiar de pe globul nostru, dar…

– Dar atunci Sergiu ar fi trimis vorbă până azi, nu?

– Dar dacă e oprit de ceva… de cineva? adăugă Nardina, gândindu-se la femeia înaltă cu care plecase Sergiu.

– Pe de altă parte, spuse Mironescu, aş avea cunoştinţă desigur de existenta unui astfel de mijloc de transport pământean, dacă el ar exista.

– Rămâne atunci…?

– Rămâne deci plauzibilă presupunerea după care e vorba totuşi de o navă cosmică venită de cine ştie unde – de pe Marte, de pe Venus sau mai ştiu eu! – şi cu care Sergiu a plecat de bunăvoie. Motivele care l-au îndemnat să plece, ce i-a spus necunoscuta, graba plecării, astea continuă să rămână învăluite în mister. Dar…

– Dar… începură cei trei prieteni ai lui Sergiu.

– Dar… există desigur şi un dar. Până se va ivi o rezolvare căzută poate tot din cer, spuse Mironescu, neştiind că previziunea lui avea să se împlinească în scurt timp, până atunci eu vă fac o invitaţie. Desează, imediat după apusul soarelui, observatorul nostru central va urmări apariţia celui de-al doilea satelit.

Se pare că nu e prea multă linişte acolo. Se petrec lucruri deajuns de importante… În fine, vă fac propunerea să-l urmărim împreuna…

În clipa când îşi luară rămas bun, niciunul dintre cei patru n-avea de unde să ştie că în aceeaşi seară vor fi martorii unei tragedii cereşti care se desfăşura la douăzeci de mii de kilometri…

Sfârşitul părţii a II-a

Rugăm cititorii să ne trimită impresiile și sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecția noastră pe adresa București, Raionul I. V. Stalin, Casa Scînteii, Piața Scînteii Nr. 1, Redacția revistei „Știință și tehnică". Telefon 7.60.10 int. 1571-1164.

Colecția „Povestiri științifico-fantastice" apare la 1 și 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, prețul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Prețul abonamentelor:

3 luni	6 lei
6 luni	12 lei
1 an	24 lei

250 lei

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU